

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pito

Pitong Hari

Jeff Pippenger

2023-12-02

Ang pitong kulog ay kumakatawan sa kasaysayan mula noong 1798 hanggang sa Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayang iyon ay itinipikal ng huling pitong hari ng kaharian ng Juda, mula kay Manases noong 677 BK hanggang kay Zedekias noong 586 BK.

Sa mga banal na linya ng reporma, isang katangian ng pagbibigay-kapangyarihan sa unang anghel ang pagkakaroon ng isang simbolo na nagpapakilala ng isang bagay na may saklaw na pandaigdig. Noong ika-11 ng Agosto, 1840, ang mensahe ng unang anghel ay binigyang-kapangyarihan, at pagkatapos ay dinala ang mensaheng ito sa bawat himpilan ng misyon sa buong daigdig.

"Ang kilusang Adbento noong 1840-44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naiparating sa bawat himpilan ng misyon sa buong sanlibutan." Ang Dakilang Tunggalian, 611.

Sa panahong iyon, ayon sa propesiya, bumaba ang anghel sa Pahayag kabanata sampu at inilagay ang isang paa sa lupa at ang isa pa sa dagat. Tinukoy iyon ni Sister White bilang isang sagisag ng pandaigdigang lawak ng mensahe.

"Ang posisyon ng anghel, na may isang paa sa dagat at ang isa sa lupa, ay nangangahulugan ng malawak na saklaw ng pagpapahayag ng mensahe. Tatawid ito sa malalawak na katubigan at ipahahayag sa ibang mga bansa, maging sa buong sanlibutan." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Ang unang dekreto na ipinroklama ni Cyrus ay isang pandaigdigang dekreto.

Noong unang taon ni Ciro na hari ng Persia, upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, ginising ng Panginoon ang espiritu ni Ciro na hari ng Persia, kaya't siya'y nagpalabas ng isang pahayag sa buong kaniyang kaharian, at inilagay din iyon sa sulat, na nagsasabi, Ganito ang sabi ni Ciro na hari ng Persia: Ibinigay sa akin ng Panginoon, ang Diyos ng langit, ang lahat ng mga kaharian sa lupa; at iniatas niya sa akin na ipagtayo siya ng isang bahay sa Jerusalem, na nasa Juda. Sino sa inyo ang kabilang sa kaniyang buong bayan? Sumakanya nawa ang kaniyang Diyos, at umahon nawa siya sa Jerusalem, na nasa Juda, at itayo ang bahay ng Panginoon, ang Diyos ng Israel (siya ang Diyos), na nasa Jerusalem. At sinumang manatili sa alinmang dako na kaniyang tinatahanan, tulungan nawa siya ng mga tao sa dakong iyon ng pilak, at ng ginto, at ng mga pag-aari, at ng mga hayop, bukod pa sa kusang-loob na handog para sa bahay ng Diyos na nasa Jerusalem. Kung magkagayo'y nagsibangon ang mga pangulo ng mga sambahayan ng Juda at Benjamin, at ang mga saserdote, at ang mga Levita, kasama ang lahat ng mga pinukaw ng Diyos ang espiritu, upang umahon at itayo ang bahay ng Panginoon na nasa Jerusalem. Ezra 1:1-4.

Kung paanong ang unang anghel ay naiparating sa bawat himpilan ng misyon sa buong sanlibutan noong Agosto 11, 1840, gayon din ay ipinakilala ni Cyrus ang sarili bilang hari ng “lahat ng mga kaharian sa lupa,” nang iprinoklama niya ang unang dekreto. Ang pagbaba ng anghel ng Pahayag 10, ang anghel na tinukoy ni Sister White bilang “hindi ibang persona kundi si Jesucristo mismo,” ay taglay ang gayunding mga katangiang propetiko gaya ng makapangyarihang anghel sa Pahayag 18. Itinukoy ni Sister White na ang layunin ng unang anghel ay katulad ng layunin ng anghel sa Pahayag 18.

"Inatasan ni Jesus ang isang makapangyarihang anghel na bumaba at balaan ang mga naninirahan sa lupa na maghanda para sa Kanyang ikalawang pagparito. Nang lisanin ng anghel ang presensya ni Jesus sa langit, isang lubhang maningning at maluwalhating liwanag ang nauna sa kanya. Sinabi sa akin na ang kanyang misyon ay liwanagan ang lupa ng kanyang kaluwalhatian at balaan ang tao tungkol sa darating na poot ng Diyos." *Early Writings*, 245.

Ang pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel ay isang sagisag na nagbibigay-diin sa isang pandaigdigang aspekto. Ang unang mensahe sa kapanahunan ni Cristo ay binigyan ng kapangyarihan sa bautismo ni Cristo. Isinasaad ng Kasulatan na ang buong Israel ay pumaroon sa ilang upang pakinggan ang mensahe ni Juan.

Nang magkagayo’y nagsilabas sa kaniya ang Jerusalem, at ang buong Judea, at ang buong lupain sa palibot ng Jordan. At sila’y binautismuhan niya sa Ilog Jordan, na ipinagtapat nila ang kanilang mga kasalanan. Mateo 3:5, 6.

Ang ministeryo ni Cristo ay nakatuon sa sinaunang Israel, at sa gayong makahulang diwa ang buong sanlibutan ay napadako sa Jordan, ang pook ng bautismo ni Cristo. Gayunma’y ang rito ng bautismo, at ang sinasagisag nito nang binautismuhan si Cristo, ay nakatuon sa buong sanlibutan.

Ang pangalang Jehoiakim ay nangangahulugang “Ang Diyos ay babangon,” at sa bautismo ni Cristo, samantalang iniahon ni Juan si Cristo mula sa tubig, ang sagisag ng “pagbangon” mula sa isang libingang-tubig ay naging isang sangkap ng ganoong pagkakaloob ng kapangyarihan. Sa unang apat na talata ng Ezra na ating nauna nang sinipi, tinutukoy sa talatang lima ang tugon ng mga nakarinig ng dekreto sa mga salitang, “Nang magkagayo’y nagsibangon ang mga pangulo ng mga sambahayan ng Juda at Benjamin, at ang mga saserdote, at ang mga Levita, kasama ang lahat ng ang kanilang espiritu ay ibinangon ng Diyos, upang umahon at itayo ang bahay ng Panginoon na nasa Jerusalem.” Kapag ang unang mensahe ay binibigyan ng kapangyarihan, may pagbangon, gaya ng kinakatawan ng pangalang Jehoiakim.

Noong Setyembre 11, 2001, pinalakas ang unang mensahe ng makapangyarihang kilusan ng ikatlong anghel, alinsunod sa tipo ng pagpapalakas sa unang mensahe ng makapangyarihang kilusan ng unang anghel. Si Sister White ay may komentaryo hinggil sa pagkawasak ng Twin Towers noong petsang iyon.

Ngayo’y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, “Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang

kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3.” Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ang Panginoon ay “bumangon” upang “yanigin nang kakilakilabot ang lupa.” Sumasagisag ang pangalan ni Jehoiakim sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe. Noong Agosto 11, 1840, ang Panginoon ay bumangon mula sa Kanyang trono at bumaba sa daigdig at tumindig sa lupain at sa dagat. Sa unang kautusan ni Ciro, ang mga tapat ay bumangon. Si Jehoiakim ay isang sagisag, hindi lamang ng pagdating ng unang anghel, kundi sumasagisag din siya sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel.

Si Jehoiakim ay kumakatawan sa una sa huling tatlong hari, ngunit kumakatawan din siya sa ikalima sa pitong haring nagbigay-daan sa pagkawasak ng Jerusalem. Lubhang mapagbigay-kaalaman ang mga pangalan ng pitong haring iyon. Ang pitong haring iyon ay sina Manasseh, Amon, Josiah, Jehoahaz, Jehoiakim, Jehoiachin, at Zedekiah.

Sa kasaysayan ng mga Millerite, si Manases ang kumakatawan sa panahon ng kawakasan, noong 1798. Ang kahulugan ng pangalang Manases ay "nagdudulot ng pagkalimot," at noong 1798, ang patutot ng Tiro ay nalimutan sa loob ng pitumpung taon. Si Manases ay isa sa mga pinakamasasamang hari, at taglay niya ang mga katangiang propetiko na dapat isaalang-alang.

Ang huling pitong hari ng Juda ay kumakatawan sa kasaysayan ng pitong kulog mula 1798 hanggang Oktubre 22, 1844. Si Manases ang una sa pitong hari, at bilang unang hari sa pito, siya ay naging tipo ni Zedekias, ang huli sa pitong hari. Laging iniuugnay ni Jesus ang wakas sa pasimula. Si Zedekias, ang huling hari sa pito, ay dinala sa pagkaalipin ng Babiloniang pagkabihag. Ang unang hari ng huling pitong hari ay dinala rin sa Babiloniang pagkabihag, na naging tipo ng pagdadala sa huling hari sa Babiloniang pagkabihag.

At nagsalita ang Panginoon kay Manases at sa kaniyang bayan; ngunit hindi sila nakinig. Kaya't ipinasalakay ng Panginoon sa kanila ang mga punong kawal ng hukbo ng hari ng Asiria, na dumakip kay Manases sa gitna ng mga tinik, at iginapos siya ng mga tanikala, at dinala siya sa Babilonia. At nang siya'y nasa kapighatian, nagsumamo siya sa Panginoon na kaniyang Diyos, at lubhang nagpakumbaba sa harap ng Diyos ng kaniyang mga ninuno, at nanalangin sa Kaniya; at napakiusapan Siya nito, at dininig Niya ang kaniyang pagsusumamo, at ibinalik Niya siya sa Jerusalem, sa kaniyang kaharian. Nang magkagayo'y nakilala ni Manases na ang Panginoon ay siyang Diyos. 2 Cronica 33:10-13.

Ang naging karanasan ni Manases, ang pagkilalang ang Panginoon ang Diyos, ay naisakatuparan sa pamamagitan ng pagtatanggal sa kanya sa kanyang kaharian, at pagkatapos ay ng kanyang muling panunumbalik sa kanyang kaharian. Si Nebukadnezar, gaya ni Manases, ay nakilala ang Panginoon nang siya ay inalis sa kanyang kaharian at pagkatapos ay ibinalik.

At sa katapusan ng mga araw, ako, si Nabucodonosor, ay itiningala ang aking mga mata sa langit, at nagbalik sa akin ang aking pagkaunawa; at pinagpala ko ang Kataastaasan, at pinuri at pinarangalan ko siya na nabubuhay magpakailanman, na ang kaniyang kapamahalaan ay walang hanggang kapamahalaan, at ang kaniyang kaharian ay mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi: At ang lahat ng mga nananahan sa lupa ay ibinibilang na parang wala: at ginagawa niya ayon sa kaniyang kalooban sa hukbo ng langit, at sa mga nananahan sa lupa: at walang makapipigil sa kaniyang kamay, ni makapagsasabi sa kaniya, Ano ang iyong ginagawa? Nang magkagayo'y nagbalik sa akin ang aking katinuan; at alang-alang sa kaluwalhatian ng aking kaharian, ang aking dangal at kaningningan ay nagbalik sa akin; at ako'y hinanap ng aking mga tagapayo at ng aking mga panginoon; at ako'y naitatag muli sa aking kaharian, at lalong dakilang kamahalan ang naidagdag sa akin. Ngayon, ako, si Nabucodonosor, ay pumupuri, dinadakila, at pinarangalan ang Hari ng langit, na ang lahat ng kaniyang mga gawa ay katotohanan, at ang kaniyang mga daan ay kahalutihan: at ang mga lumalakad sa kapalaluan ay kaya niyang ibaba. Daniel 4:34-37.

Ang karanasan ni Manases ay naganap kay Nebukadnezar. Si Manases ay kumakatawan sa "panahon ng wakas" sa kasaysayan ng huling tatlong hari ng Juda, at sa pagdating ng propesiya hinggil sa pitumpung taon ng pagkabihag. Si Nebukadnezar ay kumakatawan sa "panahon ng wakas" sa kasaysayan ng tatlong dekreto, gaya rin ng 1798 na "panahon ng wakas" sa kasaysayan ng pitong kulog. Sa mga talatang binanggit, nagbalik ang pagkaunawa ni Nebukadnezar sa "wakas ng mga araw." Ang "wakas ng mga araw" ay tinutukoy din sa Daniel kabanata labindalawa.

Datapuwa't yumaon ka sa iyong daan hanggang sa dumating ang wakas: sapagka't magpapahinga ka, at tatayo ka sa iyong itinalagang bahagi sa katapusan ng mga araw. Daniel 12:13.

Ang "wakas ng mga araw" sa ikalabindalawang kabanata ng Daniel ay ang "panahon ng wakas," sapagkat inutusan si Daniel na humayo "hanggang sa dumating ang wakas." Sa panahong iyon si Daniel ay "tatayo sa kaniyang bahagi." Ang "tumayo sa kaniyang bahagi" ay nangangahulugang tuparin ang kaniyang layunin, na siyang ginawa ni Daniel nang inalis ang selyo sa kaniyang aklat sa wakas ng mga araw, na siyang "panahon ng wakas." Sa panahong iyon magkakaroon ng "paglaganap ng kaalaman" na mauunawaan ng marurunong. Sa wakas ng mga araw ni Nabucodonosor, ang kaniyang "kaunawaan" ay nagbalik sa kaniya.

Kapag ipinagkaloob ng Diyos sa isang tao ang isang natatanging gawain, nararapat siyang tumindig sa kaniyang bahagi at dako, gaya ng ginawa ni Daniel, handang tumugon sa tawag ng Diyos, handang tuparin ang Kaniyang layunin. Manuscript Releases, tomo 6, 108.

Si Manases ay kumakatawan sa "panahon ng wakas" sa kasaysayan ng huling tatlong hari ng Juda; si Nebukadnezar ay kumakatawan sa "panahon ng wakas" sa tatlong dekreto. Sinundan si Manases ng kaniyang anak na si Amon.

Ang Amon ay nangangahulugang "training" at kumakatawan sa panahong nagkaroon ng "increase of knowledge" na magsasanay sa mga "wise" sa mensaheng naalisan ng tatak. Sumunod kay Amon si Josias, ang tanging hari sa pito na may medyo mabuti, bagaman masalimuot, na kasaysayang propetiko.

Ang kahulugan ng pangalang Josiah ay “ang saligan ng Diyos,” at kumakatawan ito sa pagtatatag ng mga katotohanang naalisan ng selyo sa “panahon ng wakas.” Ang paglago ng kaalaman na kinatawan ni Amon ay binuo ni William Miller, sa pamamagitan ng patnubay ni Gabriel at ng iba pang mga banal na anghel. Ang gawa ni Miller ay kinakatawan ng pangalang Josiah, sapagkat kaniyang itinatag ang mga saligan ng kilusan. Marami pang maitutukoy hinggil kay Josiah, ngunit magpapatuloy tayo sa kaniyang anak na si Jehoahaz.

Si Jehoahaz ay dalawampu't tatlong taon ang gulang nang magsimulang maghari; at naghari siya sa Jerusalem sa loob ng tatlong buwan. At ang pangalan ng kaniyang ina ay Hamutal, ang anak ni Jeremiah na taga-Libnah. At ginawa niya ang masama sa paningin ng Panginoon, ayon sa lahat ng ginawa ng kaniyang mga ninuno. At iginapos siya ni Pharaohnechoh sa Riblah sa lupain ng Hamath, upang hindi siya maghari sa Jerusalem; at ipinataw niya sa lupain ang buwis na isang daang talento ng pilak at isang talento ng ginto. At ginawa ni Pharaohnechoh na hari si Eliakim na anak ni Josiah bilang kahalili ni Josiah na kaniyang ama, at pinalitan ang kaniyang pangalan na naging Jehoiakim, at dinala niya si Jehoahaz; at siya'y naparoon sa Ehipto, at doo'y namatay. 2 Hari 23:31-34.

Ang kahulugan ng Jehoahaz ay “Si Jehova ay dumakip,” at siya ay dinakip ni Pharaohnecho. Si Jehoahaz, na anak ni Josiah, ay dinakip ni Pharaohnechoh at pinalitan ng kanyang kapatid na si Eliakim, na ang kahulugan ay “Diyos ng pagbangon.” Pagkatapos, binago ni Pharaohnechoh ang pangalan ni Eliakim at ginawang Jehoiakim, na ang kahulugan ay “Ang Diyos ay babangon.” Ang pagbabago ng pangalan ay isang sagisag ng ugnayang pangtipan, at sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe, ang Diyos ay pumapasok sa tipan kasama ang isang bayan, kasabay Niyang nilalampasan ang isang dating bayang tipan.

Noong ika-11 ng Agosto, 1840, ang Imperyong Otomano, na kinakatawan ng apat na hangin na pinakawalan sa loob ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw, ay pinigil—o, gaya ng kahulugan ng pangalang Jehoahaz, "dinakip" sila. Kasabay noon, si Eliakim ay itinalagang hari at ang kaniyang pangalan ay pinalitan upang maging Jehoiakim, na ang kahulugan ay "Ang Diyos ay babangon." Sinundan si Jehoiakim ng kaniyang anak na si Jehoiachin, na may tatlong pangalan sa Kasulatan.

Ang pangalang Jehoiachin ay nangangahulugang “itatayo at itatatag ng Panginoon.” Anak siya ni Jehoiakim at siya ang palatandaan ng pagdating ng ikalawang anghel noong tagsibol ng 1844, nang “itinayo at pinagtibay” ng Diyos ang bagong, tunay na Protestanteng sungay. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay pinalakas ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at ang mga pangalang Jeconiah at Coniah ay nangangahulugang “ang Diyos ang magtatatag.” Ang tatlong pangalan, na pawang may iisang kahulugan, ay kumakatawan sa pag-uugnay ng Sigaw sa Hatinggabi sa mensahe ng ikalawang anghel. Sa huling pagbubuhos ng Espiritu Santo sa panahon ng Malakas na Sigaw siniselyuhan ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang pagseselyo sa isang daan at

apatnapu't apat na libo ay tinipuhan sa Sigaw sa Hatinggabi ng kilusang Millerita, at si Jehoiachin, na tinatawag ding Jeconiah at Coniah, ay isang sagisag ng pagseselyo.

Buhay ako, sabi ng Panginoon, kahit si Conias na anak ni Jehoiakim, hari ng Juda, ay maging singsing na pantatak sa aking kanang kamay, gayon ma'y huhugutin kita roon; at ibibigay kita sa kamay ng mga naghahangad ng iyong buhay, at sa kamay ng mga yaong ang mukha ay kinatatakutan mo, maging sa kamay ni Nebuchadrezzar, hari ng Babilonia, at sa kamay ng mga Caldeo. At itatapon kita, pati ang inang nagsilang sa iyo, sa ibang lupain na hindi ninyo sinilangan; at doon kayo mamamatay. Ngunit sa lupaing pinananabikan nilang balikan, hindi sila babalik doon. Ito ba ang lalaking si Conias, isang hinamak na basag na diyos-diyosan? Siya ba'y isang sisidlang walang kinalulugdan? Bakit sila itinatapon, siya at ang kanyang binhi, at itinatapon sa isang lupain na hindi nila kilala? O lupa, lupa, lupa, pakinggan mo ang salita ng Panginoon. Jeremias 22:24-29.

Si Jehoiachin, Jeconiah, at Coniah ay kumakatawan sa panahon ng pagsaselyo, kung kailan ang ikalawang anghel ay sinasamahan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Siya ay kumakatawan sa panahon ng pagsaselyo ng mga mangmang. Ang masamang hari ay kumakatawan sa yaong mga mangmang na Laodiceanong dalaga na, sa panahon ng pagsaselyo, ay nakatakdang tumanggap ng tatak ng halimaw, sapagkat sila ay magpakailanman isusuka mula sa bibig ng Panginoon.

Ang singsing na panlagda sa kanang kamay ng Diyos ay ang Kanyang tatak, at ang mga isinusuka mula sa bibig ng Panginoon sa panahon ng pagtatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay ipinagtatambis kay Zerubbabel, ang lalaking may pising panukat ng "pitong ulit" sa kanyang kamay.

Sabihin mo kay Zerubbabel, tagapamahala ng Juda: Aking yayanigin ang langit at ang lupa; at ibabagsak ko ang luklukan ng mga kaharian, at wawasakin ko ang lakas ng mga kaharian ng mga Hentil; at ibabagsak ko ang mga karo at ang mga nakasakay sa mga iyon; at babagsak ang mga kabayo at ang mga nakasakay sa mga iyon, bawat isa sa pamamagitan ng tabak ng kaniyang kapatid. Sa araw na yaon, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, kukunin kita, O Zerubbabel, lingkod ko, anak ni Shealtiel, sabi ng Panginoon, at gagawin kitang parang singsing na pantatak; sapagkat pinili kita, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Haggai 2:21-23.

Ang "batong katitisan" na siyang "pitong panahon" ay ang "pisi na may tingga" sa kamay ni Zerubbabel, at siya ay inilalarawan bilang "singsing na panlagda" na ginagamit ng Diyos upang tatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang singsing na panlagda, o ang "tanda," ay inilalagay sa mga "dumaraing at tumatangis" dahil sa mga karumaldumal na ginagawa sa Jerusalem. Ang pagdaing at pagtangis ay tumutukoy sa karanasan ng mga tinatakan, at ang paglalagda at pagtangis ay sagisag ng kanilang panloob na tugon sa lunas ng "pitong panahon." Ito ay pag-amin sa kanilang mga kasalanan at sa mga kasalanan ng kanilang mga magulang. Ito ang pagkilala na hindi sila lumalakad na kasama ang Diyos at na ang Diyos ay hindi lumalakad na kasama nila mula pa noong kabiguan noong Hulyo 18, 2020. Ito ang pagsubok na nabigo noong 1863, sa panahong ang Philadelphia ay lumilipat tungo sa Laodicea. Iyon ay naging tipo ng kapanahunang yaon kung kailan ang mga kinakatawan ni Coniah ay itinatag magpakailanman bilang mga mangmang na birhen ng Laodicea, at ang mga kinakatawan ni Zerubbabel ay itinatag

magpakailanman bilang mga marurunong na birhen ng Philadelphia.

Si Jehoichin ay sinundan ni Zedekiah, ang huli sa pitong hari. Kung paanong si Manasseh ay kumakatawan sa 1798 at sa "panahon ng wakas," si Zedekiah ay dapat kumatawan sa ika-22 ng Oktubre, 1844, kung kailan ang pangitain ay "magsasalita, at hindi magsisinungaling." Ang pangalang Zedekiah ay binubuo ng pagsasama ng dalawang salitang Hebreo. Ang isa ay "Jehovah", at ito ay pinagsama sa salitang isinalin sa Daniel kabanata walo at talatang labing-apat bilang "nilinis." Ang pangalang Zedekiah ay nangangahulugang ang paglilinis ng templo ng Diyos, na nagsimula noong ika-22 ng Oktubre, 1844.

Ang huling pitong hari ng Juda ay kumakatawan sa pasulong na kasaysayan mula 1798 hanggang Oktubre 22, 1844. Si Jehoiakim ay sagisag ng Agosto 11, 1840, na siya namang kumakatawan sa Setyembre 11, 2001. Siya ay sagisag ng pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe ng anghel, at siya ay ipinakilala sa unang talata ng unang kabanata ng Daniel. Kaya, ang tagpo at konteksto ng unang kabanata ng Daniel ay ang pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe ng anghel, gaya ng kinakatawan sa ikasampung kabanata ng Pahayag. Sa ikasampung kabanata ng Pahayag, bumaba si Cristo na may maliit na aklat sa Kanyang kamay na ipinag-utos na kainin ni Juan. Ito ang dahilan kung bakit ang unang pagsubok sa aklat ni Daniel ay may kinalaman sa pagkain.

Ipagpapatuloy natin ang mga paksang ito sa susunod na artikulo.

At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, pakainin mo ang iyong tiyan, at busugin mo ang iyong kaloob-looban ng balumbong ito na ibinibigay ko sa iyo. Nang magkagayo'y kinain ko ito; at sa aking bibig ay naging parang pulot sa tamis. Ezekiel 3:3.